

FELSŐKRISZTIINA

VI. évfolyam 1. szám

2002. ADVENT

Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia, 1124 Budapest, Apor Vilmos tér 9, telefon: 356-0089

Szentmisék rendje:

Hétköznapokon reggel 1/28 és este 6 órakor

Vasárnap reggel 1/28, 9, 1/211, este 5 és 6 órakor

Hivatali órák:

Hétfőn, kedden, szerdán és pénteken

délelőtt 9-12, délután 1/25-1/26 óráig

Advent 2002

Az advent egy latin szó, amely valakinek az eljövételét jelenti, de az egyházi szóhasználatban jelenti a karácsony előtti négyhetes időszakot is.

Szent Pál apostolnak a galatákhöz írt levelében ezt olvassuk: „De amikor elérkezett az idők teljessége, az Isten elküldte a Fiát, aki asszonytól született, és ő alávetette magát a törvénynek...” (Gal4,4).

Azt olvassuk a fenti szentírási versben, hogy már Isten elküldte a Fiát.

Akkor kire várakozunk? Akire várakozunk annak tiszteletére fel szoktunk készülni, hogy méltóképpen tudjuk fogadni a kedves vendégünket. A karácsony előtti napokban nagy vásárlási láz ég bennünk, hogy meg tudjuk ajándékozni a szeretteinket a szeretet ünnepe. Ez így is van rendjén, mert a szeretetünk akkor igazi, ha a cselekedeteinkkel tanúsítjuk. De nekünk keresztényeknek nem szabad, hogy az adventi várakozásunk ennyiben kimerüljön. Évről-évre visszatérő adventek arra figyelmeztetnek, hogy a mi szívünkben is megszülessék az igazi **nagy** ajándék is Jézus Krisztus. Számunkra semmit nem jelent Jézus Krisztus születése, amely kétezer évvel ezelőtt megtörtént, **ha** a mi életünkben is meg nem születik. Az ideai adventi készülődés segítsen bennünket, hogy imával és elmélkedéssel szívünket nyitottabbá tudjuk tenni Jézus szeretetének befogadására.

László atya

„Egyengessétek az Úr útját” (Keresztelő Szent János)

Felsőkrisztina Katolikus Kör
következő előadása templomunkban

December 17., kedd 18.30

Semjén Zsolt országgyűlési képviselő:
A kereszténydemokrácia időszerűsége

Krónika

Templomunkban ünnepelte védőszentjének ünnepét

Gellért püspök, Peruból

„Fűben, virágban, dalban, fában,
születésben és elmúlásban,
mosolyban, könnyben, porban, kincsben,
ahol sötét van, ahol fény ég,
nincs oly magasság, nincs oly mélység,
amiben Ő benne nincsen.

Arasznyi életünk alatt nincs egy csalóka pillanat,
amikor ne lenne látható az Isten.
De jaj annak, ki meglátásra vak,
s szeme elé a fény korlátja nőtt,
mikor leszállni fél az álom: Ítéletes, Zivataros,
villám-világos éjszakákon.”
(Vass Albert: Látható az Isten)

(folytatás a 2. oldalon)

Az újság ingyenes, előállítási költsége példányonként 50Ft. Kérjük a kedves híveket,
amennyiben tehetik, támogassák a lap további megjelenését. Köszönjük.

(folytatás az 1. oldalról)

*

A legutóbbi számunk óta programokban és lelkiekben is tartalmas, több, mint két hónap telt el. Különös atmoszférát ad a plébánia életének a zsinati felkészülés. Választ kapunk arra a többek által feltett kérdésre, hogy mi is a zsinat célja. A plébániai élet megújulásának egyre több szép jelét tapasztalhatjuk. Mind többen érzik, hogy kapott talentumaikat saját és a közösség életének szebbé tételére kamatoztathatják.

*

Hosszú évek után először együtt **zarándokoltunk Máriaremetére** László atya vezetésével, kérve a Szűzanya közbenjárását mártír Főpásztorunkért és hazánkért.

*

A lelki felkészülést szolgálta a **plébániai lelkigyakorlat Sümegen**, amelyen 42 hívó kapott lelki megerősítést Barsi Balázs atyától.

*

Családreferensünk, **Hernádyné Szemere Rita** lelkesedésének és fáradhatatlan munkájának köszönhetően új lendületet kapott a **családpasztoráció**. Közösségépítő munkájába egyre több – többnyire fiatal – család kapcsolódik be, s ez optimizmussal tölthet el bennünket. A már működő családcsoportok mellett, az új és a leendő családok patronálását is fontos feladatának érzi. Ennek egyik formája a jegyesek oktatásába való bekapcsolódás. A tapasztaltabb házaspárok adnak segítséget a házasulandóknak, meghívják őket magukhoz, bemutatják családjuk életét, elbeszélgetnek velük.

A másik kezdeményezésük, hogy a fiatal házасokat próbálják összefogni, új házasköröket létrehozni. Az első összejövetelt nov. 30-án tartják, amelyen Somogyiné Petik Krisztina pszichológus lesz a vendég.

*

Egyre népszerűbbé válik és terjed az a kezdeményezés, hogy **a hívek közvetlenül, aktívan is kapcsolódjanak be az igeliturgiába**. Ma már szinte minden vasárnapi misén a hívek olvassák az olvasmányt, a szentleckét és a könyörgéseket, sőt olyan is előfordult, hogy saját kérését is megfogalmazta valaki.

*

Nagy népszerűségnek örvend a gyermekmise utáni agapé és a többi mise után is egyre többen szánnak néhány percet arra, hogy egymással szót váltsanak.

*

Közösségeink élete is egyre színesebb. Igen népszerűek a **keddi esti előadások**, s új arcokkal is találkozhattunk a **felnőtt hittanon**, ahol szintén a zsinatra készülünk. De említhetnénk az **Apor Vilmos Idősek Klubjának** változatos és színvonalas összejöveteleit, a **Székola** németországi zarándoklatát, az októberi **rózsafüzért**, vagy a **gitaráros énekkar** lankadatlan szorgalmát és lelkesedését. **A cserkészek** - ahol tudnak segítenek – példás rendet tettek a templomkertben, ezzel is csökkentve a plébánia gondjait. Szépen működnek a **lelkiségi csoportok** is, a taizeiek 8-10 fős csoportja **László atya** vezetésével részt

vesz az idei párizsi találkozón.

*

A lelki előkészület után megkezdődött a **zsinat előkészítése**. Megalakultak a munkacsoportok, és elkészült az első kérdőív is. A 450 kitett és elvitt kérdőívből eddig kb. 160-170 érkezett vissza. Kiértékelésükre többen ajánlották fel segítségüket, s a napokban ez a munka is megkezdődött. A beérkezett javaslatokat tematikusan összegyűjtjük és eljuttatjuk a megfelelő munkacsoporthoz, ahol lehetőség lesz azok megbeszélésére. Szintén megkezdődött az egyes munkacsoportok bemutatkozása is vasárnapként minden szentmisén, de elolvashatók a zsinati hirdetőn is, sőt lapunkban is megjelentetjük. Ugyanott megtalálható a csoportok vezetőinek neve és elérhetősége is.

„Add, hogy átérezzem a Te születésedet váró Szűzanya örömét. Ezzel az örömmel akarok én is készülni a Veled való találkozásra, s egyáltalán nem bánám, ha ez a szeretetteljes várakozás visszatükröződnék arcomon”

Faághy Richárd:
Adventi hajnalokon

Béres György

Tőkés Tünde elismerő oklevelet vesz át **Rostás Sándor** verbita atyától a **székola budatétényi, missziósnap** vendégszerepléséért

Újabb ötéves terv

Mostani számunkkal hatodikát életévét kezdi meg plébániai újságunk, a Felsőkrisztina. Önmagában ez nem tűnik nagy dolognak, de nekünk, a lap szerkesztőinek mégis fontos esemény. Reméljük ugyanis, hogy amit nagy ügybuzgalommal, és időráfordítással csinálunk félévtizede, az nem csak nekünk fontos. Persze nem akarjuk túlértékelni szerény eredményeinket, ami huszonkilenc szokásos lapszámot és egy „különkiadást”, jubileumi évkönyvünket jelenti. Azonban azt gondoljuk, hogy sikerült kiegyensúlyozott, sokrétű kis orgánumpot teremtenünk, ami már szerves részévé vált a plébánia életének.

Mikor hozzáfogtunk, nem tudtuk, pontosan, mit vállalunk. Csak azt, hogy más plébániáknak már van rendszeres kiadványa, s fel akartunk zárkózni hozzájuk. Immár elmondhatjuk, hogy amit megalkottunk, az sokak számára követendő mintává, céllá vált. Erre büszkék vagyunk.

Az induláskor néhány elvet leszögeztünk. Ennek lényege három szó: magunk, magunkról, magunknak. Vagyis nem akartunk kis kis L'Osservatore Romanót készíteni, hanem olyan katolikus sajtóterméket, ami teljesen a miénk, a mi plébániánké, amiben olyan anyagok, olyan témák látnak napvilágot, amelyek a mi életünkről, a mi papjainkról, a mi családjainkról, gondjainkról, örömeinkről szólnak, általunk papírra vetett formában. De nem nívótlanul. Vagyis nem *inter-cityje* vagyunk a sajtópalettának, hanem *helyi-érdekű* vonatocskája. Mert arra is szükség van, illetve itt arra van szükség.

Továbbra is ebben a szellemben szeretnénk folytatni munkánkat, de természetesen amikor szükségét érezzük, a tágabb világra is kitekintve.

Az első öt esztendő most lezártuk, s következzen az újabb ötéves ciklus, melynek „ötéves terve” ugyanaz, csak egy szóval hosszabb: magunk, magunkról, magunknak, jobban...

A szerkesztőség

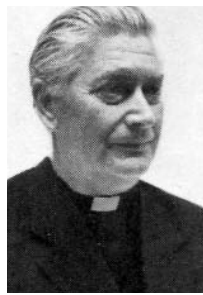
Emlékezés Tóth János Atyára

Előző számunkban kellett volna megemlékeznünk korábbi plébánosunkról, Tóth János apát úrról, aki július 2-án hunyt el, és urnatemetőnkben helyezték örök nyugalomra. *Tóth János* 1917-ben született Budapesten, 1940-ben Bécsben szentelték pap-pá. 1958 és 1963 között volt felsőkrisztinavárosi plébános. Ezt követően 1969-ig a Mátyás templom, majd 1969-től 1990-ben történt nyugalomba vonulásáig az Üllői úti Krisztus Király templom plébánosa volt.

1958 júniusának egyik reggelén új plébános mutatta be szentmiséjét a felsőkrisztinavárosi templomban. Ekkor találkoztam először János atyával, ministránsként. E dátum azért volt meghatározó számomra, mert személye több évtizeden keresztül egész életet formáló példaképpé vált. Sokszor találkoztam vele, amikor kis kosárával kezében vagy éppen fejével a vállán ment meglátogatni beteg, öreg híveit.

Az akkoriban igencsak korlátozott ifjúsági élet a ministráns szolgálatban teljesedett ki. Szívügye volt a liturgia méltóságteljes bemutatása. János atya mindenkit segített lehetőségei szerint. A magyar ifjúság erkölcsi és szellemi felemelkedésén fáradozott és a jövő generációkat igyekezett gyakorlati segítségével és mindenképp előtti imáival támogatni. Kevesen tudják róla, hogy évtizedeken keresztül tudományos konferenciák anyagait fordította magyarra, hogy a magyar ifjúság a korlátozott nyelvtanulási lehetőségek miatt ne maradjon el a világ fejlődésétől. Amikor a Mátyás templom plébánosa lett, hívó szavára nagy lelkesedéssel kezdtünk vezetésével a múzeum megvalósításához, a háborús maradványok helyreállításához.

Amikor nyugdíjba helyezték, továbbra is fáradhatatlanul szolgált. Emberi méltóságnak kijáró temetési

szertartásaival, több templomban végzett szolgálatával élete utolsó percéig példát mutatott. A Gondviselés megengedte számára, hogy gyémántmiséjét a Mátyás templomban mutathatta be, amelynek történelmében ő

is fontos szerepet töltött be. Temetésére negyven év után is nagyon sokan eljöttek régi ministránsai közül, és együtt köszöntük meg az útravalót, amit kaptunk tőle, és amelyet próbálunk továbbadni.

Személyes élményem is alátámasztja az itt leírtakat. Édesapám súlyos, halálos betegségben szenvedett, nem volt hite elviselni a bajt. János atya a legnehezebb órában kérésünkre megjelent és csodatevő módon enyhítette a beteg szenvedését, így édesapám Istenben megnyugodva távozhatott az életből. Családunk fontos eseményein később is részt vett, a nem hívő rokonokat is megnyerte. Elsőszülött fiam esküvőjét is az ő szeretetteljes beszéde avatta még bensőségebb ünnepé.

Kazatsay Imre

a régi asszisztencia tagja

A zsinati kérdőíveken többen is megfogalmazták, hogy jó lenne tudni, mikor van gyóntatás templomunkban. A kéréseknek eleget téve az alábbiakban közöljük a gyóntatás rendjét:

Vasárnap minden szentmisén
Hétköznap hétfőn és szombaton az esti 6 órai szentmisén

Első pénteken reggel 7-től 8 óráig és az esti szentmisén

Első csütörtökön az esti hittanos szentmisén, itt a gyermekeké az elsőbbség, de a felnőttek is élvezhetik gyónásukat.

Kívánságra az atyákkal külön időpont is megbeszélhető.

A gyóntatás rendje a hirdetőtáblán is olvasható.

Missziós imakör alakul plébániánkon

„A misszionárius Isten szeretetének küldötte...”

(Boldog Janssen Arnold)

A Schola nyári lengyelországi zárandoklatán kiváló úti és lelkievítőnek ismertük meg hazánkban szolgálatot teljesítő verbita misszionáriust, Gergely atyát. Az énekkar október közepén részt vett a verbiták által rendezett budatétényi missziós fesztiválon, majd a missziós vasárnapon a 9 órás szentmisén látogatott el hozzánk a fiatal lelképásztor. Akkor szólt arról, hogy az országban már több plébánián alakult missziós imacsoport a missziók támogatására. Elhárítottuk, hogy mi is megkíséreljük felállítani saját kis missziós „hadtestünket”. Egyházközségünk egyik lelkes tagja, Csurgai Mária el is vállalta a szervezést. Az alábbiakban Gergely atya tájékoztat arról, hogy mi a célja egy ilyen közösségnek.

„Minden keresztény elsőrendű feladata: hogy továbbadja a szeretetet és hirdesse az Igét, nem csak a saját környezetében, hanem az egész világon. Hirdesse azt, hogy Jézus Krisztus a megváltója a mai világnak is.

Kétfajta misszió van: kül- és belmisszió. A külső misszió elsősorban azok felé irányul, akik még nem keresztények, akik még nem ismerik az élő Isten Fiát. Napjainkban is nagyon sok ilyen ember van a világon. Mi, keresztények felelősek vagyunk az ő életükért, az ő üdvösségükért. A belső misszió pedig azt jelenti, hogy saját hazánkban is fel kell eleveníteni az emberekben a hitet az Örömhír terjesztésével.

Az egyház e kettős feladatát segítik mindazok, akik bekapcsolódnak az Isteni Ige Missziós Imaközösség életébe.”

Az Isteni Ige Társasága misszionáriusai, közismertebb nevükön a verbiták hatvan országban dolgoznak az egész világon. Ők hívták életre a világi hívek részére az imaközösségeket, hogy ők is bekapcsolódhassanak a missziós munkába.

Feladatunk az, hogy növekedjék hazánkban a missziós tudat és felelősség, valamint, hogy támogassuk a misszionáriusokat az egész világon. Imádkozunk értük és adományokat gyűjtünk számukra. Minden imaközösséghez tartozó tagnak van egy misszionáriusa, aki a világ valamelyik részén dolgozik, akiért személyesen imádkozhat, és tarthatja vele a kapcsolatot levélben is.

A második nagy feladatunk, hogy élő közösséget alkossunk, ami által támogatni tudjuk egymást hitünkben. Fontos lenne, ha minden plébánián megalkadjon egy-egy ilyen közösség.

Missziós csoportunk vezetője Gergely atyával

Ha valaki tagja szeretne lenni a felső-krisztinavárosi missziós közösségnek, jelentkezék Csurgai Mária-nál levélben (1121 Budapest Pelsőc utca 6.) vagy a 375 82 76-os telefonszámon illetve a missziókkal, az imakörökkel kapcsolatos kérdéseivel Burbela Gergely atyánál (1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3-5. Tel: 06 30 305-32-44 vagy 424-09-34, 424-56-67)

„Áldjad én lelkem

a dicsőség erős királyát”

Október utolsó napján páratlan lelki élménynek lehettünk tanúi az esti hat órás szentmisén, illetve még utána is. Amikor soraimat írom, Tündéék úton vannak, tán már meg is érkeztek Németországba, Münchenbe és környékére – mire megjelennek e sorok már Advent lesz – mégis szívünkben zsong az énekkar gyönyörű énekes szolgálata.

Már a szentmisén is több énekkel, illetve a szentmise tételeinek eléneklésével szolgáltak, majd önálló hangversenyre került sor ezután. Külön örömről szólt, hogy nem csak katolikus, hanem protestáns énekeket is előadtak. A több, mint negyven tagú kórus oly csodálatosan énekelte el a 42. zsoltárt, avagy a címben idézett éneket, amelyet jól ismernek katolikus testvéreink is, a református énekeskönyvben pedig a 264. Dicséretként szerepel. Ezen túl azonban minden énekük gyönyörű volt, különösen megható volt, ahogy az elhunyt szeretteinkről emlékeztek meg, avagy a Gloria tétel, nem is beszélve a magyar zeneszerző, Kodály Zoltán műveiről.

Tudjuk, hogy az énekkar már több külföldi országban járt, legutóbb ez év nyarán Lengyelországban, amelyről diafilm sorozat is készült. Tünde, az énekkar vezetője, kérte a híveket, hogy imádkozzanak értük, hogy ott kinn Németországban is hirdethessék énekükkel Istennek dicsőségét, és így feltöltekezve –hisszük, hogy az Úristen óvja őket a hosszú úton– térjenek haza. Ezért is született e kis írás is. Várjuk az énekkar németországi útjáról a beszámolót, sok szeretettel:

Kolosváry Bálint

Az elmúlt évben úgy éreztük, hogy elsősorban a vasárnap reggeli, gyermekmise utáni agapé jóvoltából plébániánk családjai egyre jobban megismerték egymás. Ezt a folyamatot szeretnénk azzal is erősíteni, hogy ebben az évben minden alkalommal a Családi oldalon bemutatkozik néhány család. Most a zsinati családcsoport két tagjának családját ismerhetjük meg.

Öt évvel ezelőtt költöztünk a Belváros szívéből a XII. kerületbe, és a Felső-Krisztina Plébániára már az első héten rátaláltunk. Már az első alkalommal éreztük, hogy a vasárnapi 9 órás diákmise légköre olyan, amelyet mi is elképzeltünk gyerekeinknek. Természetesen mindketten úgy gondoltuk, hogy az egyházközséghez-tartozás nem áll meg a vasárnapi szentmisére járással, így szép lassan,

Tóth család

más házaspárokkal összefogva, elindítottuk a szerda délelőtti Baba-klubbot, majd a Család-csoportot.

Az egyházközségi programokon való részvétel, a közös majális, az adventi imádságok, a Taizé-i imaórák, a gyerekhittan, a közös kirándulások, a plébániai lelki-gyakorlat, a „Szállást keres a Szent Család” program és persze a vasárnapi agapé mind-mind lehetőséget adott, hogy személyes ismerősöket, társakat és barátokat szerezhessünk a plébániáról!

Jelenleg az egyházközségi zsinat előkészítésén dolgozunk, a család-csoport munkáját segítjük.

Gyerekeink, a lassan 9 éves Ágoston és a jövő januárban 6 éves Kinga a Kodály Zoltán Magyar Kórusiskolába, illetve a XI. kerületi Szent Gellért Óvodába járnak. Feleségem, Teri magyar – német szakos tanár a Kórusiskolában, én pedig programozó matematikus vagyok egy számítástechnikai vállalatnál.

Tóth Zoltán

Háromtagú családuk – Ádám, Margit és Marci – negyedik lakhelyén (ezúttal Érden) lakva is lelkiileg a Felső-Krisztinavárosi Plébániához tartozónak tartja magát. Ezelőtt 24 évvel, a szegedi iskolaévek után, szüleimmel kerültem a környékre s a közelség miatt kezdtem idejárni még Haid Árpád atya plébánossága idején. Itt leltem barátokra s lettem – 23 évesen – ministráns. Margittal munkahelyemen, a Műegyetemen ismerkedtem meg. Mindketten gépészmérnökök vagyunk, jelenleg is ugyanott dolgozunk. Közös életünket a Vas Gereben utcában, egy házmesterlakásban kezdtük el 1988-ban. Természetes volt, hogy ő is bekerült a „felsőkrisztinás” társaságba. Olyan mély gyökereket sikerült eresztenünk, hogy a 10 éves Marci fiunk születését követő két éves kitérőn kívül lakhelytől függetlenül idejártunk misére, baráti összejövetelekre, egyéb rendezvényekre.

Második ciklus óta vagyok tagja a plébánia képviselőtestületének, egyben a számvizsgáló bizottságnak. Margit a keresztény család, én a műszaki-gazdasági zsinati előkészítő munkacsoportban tevékenykedem. Másfél éve csatlakoztunk az egyik házaspáros közösséghez, ahol a régi barátok után újakra találtunk. Marci a negyedikes hittanos csoportba és a ministráns előkészítő kollégiumba jár. Kevés kivétellel a 9 órás diákmisére járunk.

Kovács család

A keresztény élet, Krisztus követése nem helyhez kötött. Ennek ellenére fontosnak érezzük, hogy a templom, ahova járunk olyan legyen, mint az otthon, ahova haza lehet térni. A templom számunkra nem csak az épület jelent, hanem az egyházközséget, az embereket is, akikkel itt találkozunk. Az itt szerzett barátok és ismerősök erősítik a mi hitünket is, gazdagítanak minket és az együtt töltött idő örömet okoz nekünk. A barátság kialakulásához és ápolásához idő kell. Ha némi kényelmetlenséget is okoz némelykor, hogy félórás autózás árán jutunk ide, az előbbieket szívesen vállaljuk.

Kovács Ádám

Énekes zarándokút Bajorországba

November elsején hajnalban ismét felkerekedett a szköla, három napos „vendégszereplésre” indulunk Bajorországba. Indulás után a már sokak számára kedves ismerős *Gergely atya* vezetésével imádkoztunk utunk és szereplésünk sikeréért. Mosonmagyaróvár mellett szembesültünk az autóbuszos utazások kellemetlen, de kikerülhetetlen velejárójával, az autópálya-parkolók melékhelyiségei előtti sorban állással. Barátságos sofőrjeink nem hiába figyelmeztettek minket, egy-egy megállás minden esetben legalább fél óráig tart. Nagy meglepetésünkre a

vese, *Gizella*. Sírjánál *Csburgai Juli* előadását hallgattuk meg, énekeltünk, majd megkoszorúztuk síremlékét. A *Dreiflüssecknél*, három folyó (Duna, Inn és Ilz) összefolyásánál énekelve köszöntöttük névnapján *Bene Mariann*t. Passauból már egyenesen Dingolfingbe tartottunk. Percre pontosan a megbeszélt időpontban találkoztunk utunk szervezőjével, *Susits Tamással*. 1/2 6-kor érkeztünk *Dingolfingbe*, ahol egyenesen a templomba mentünk. A dingolfingi templom a német téglagótika egyik legszebb és legdélebbi alkotása; a rögtönzött próbán azonnal hallhattuk

Utunk második napján, szombaton 9-kor találkoztunk a plébánia-templomban. A délelőtti program próba volt, ami jóval hosszabbnak nyúlt tervezettnél, így sajnos nem maradt idő az előzetesen beharangozott rövid dingolfingi városnézésre. Ezért a próba befejeztével elindultunk, hogy utazásunk legvitatottabb programját teljesítsük, és megebédeljünk a dingolfingi *McDonaldsban*. Igen sokan hangot adtak ellenérzésüknek, de végül is győzött az éhség, és szinte mindenki a globalizáció e hírhedt szentélyében költötte el szerény ebédjét. Sokan nem gondolták volna, hogy életükben először pont egy Szköla-utazás alkalmával jutnak el egy amerikai gyorsétterembe. Ebéd után *Landshutba* utaztunk. A mintegy 3/4 órás úton *Susits Tamás* a bajor-magyar történelmi kapcsolatokról beszélt nekünk. Többek között megtudtuk azt is, hogy az általános történelem-felfogással szemben Magyarországnak volt egy *V. Béla* királya, aki a bajor királyi családból, a *Wittelsbach* dinasztiából származott. *Landshut* a *Wittelsbachok* ősi fészke; gyönyörűen felújított középkori várakban vezetett látogatáson vettünk részt. Mire a látogatás végére értünk, az egész nap vigasztalanul szakadó eső elállt és a nap is kisütött. Sajnos a várhegy tövében elterülő város megnezésére már nem maradt időnk, amit mindannyian nagyon sajnáltunk, hiszen a várból jól látszott, hogy Alsó-Bajorország fővárosának középkori városmagja nem mindennapi szépségű. Itt található pl. a világ legmagasabb téglából készült templomtornya. Így visszafordultunk *Dingolfingba*, de előtte házigazdánk megmutatta a *landshuti Rákóczi-forrást*. Visszaérve *Dingolfingbe*, rövid sétát tettünk a kisvárosban, majd a 1/2 7-es szentmisén énekeltünk, a mise után pedig koncerten vettünk részt. A műsor gerincét kórusunk programja adta, de egy *Bach* csellószvit, egy

Elhelyeztük koszorúnkát Boldog Gizella sírjánál, Passauban

határon még arra sem méltatott minket az osztrák határórség, hogy megnézze útlevelünket, így a tervezettnél jóval hamarabb Ausztriában folytattuk utunkat. Megkerültük Bécsset, a Bécsi-erdőben elhaladtunk *Heiligenkreuz* cisztercita apátsága, majd a történelemből ismert *Mayerling* mellett. Az A 1-es autópályáról jól láttuk *Melk* bencés apátságát és a *schallaburgi* várat. Alig múlt el 1/2 2, mikor *Passaub*a értünk. A kellemesen langyos időben rövid sétát tettünk a három folyó városában. Megcsodáltuk a híres barokk dómot, ahol a világ legnagyobb templomi orgonája található. Innen az ősi *Niedernburgi Kolostorhoz* vezetett utunk, aminek templomában nyugszik első királynénk, *István* király hit-

csodálatos akusztikáját és rácsodálkozhattunk a középkori építőmesterek tökéletes alkotására. *Dingolfing* gyönyörűséges plébániatemploma is *Keresztelő Szent János* oltalmában áll, így egy kicsit otthon is érezhettük magunkat benne. Megismerkedtünk a rendkívül kedves és szívélyes kántor úrral, és 1/2 7-kor szentmisén vettünk részt halottak napjának előestéjén. Terveinktől eltérően már ezen a misén is énekelnünk kellett, ami leginkább *Tündét* lepte meg, de a kórusnak nem okozott gondot. A szentmisét követően mindnyájunkat szétosztottak a vendéglátó családokhoz, akikkel hazamentünk. Bár fáradtak voltunk a hosszú út után, szinte mindenki még hosszasan beszélgetett szívélyes házigazdáival.

fuvola-orgona duó, illetve egy romantikus orgonaszonáta is elhangzott helyi művészek avatott tolmácsolásában. A hangversenyre megtelt a templom. Mind a hallgatók mind közreműködők felemelő élménnyel lettek gazdagabbak.

Vasárnap korán keltünk, hiszen 8 órakor indultunk. Az autóbussznál mindenki búcsút vett kedves házigazdától, majd a szakadó esőben München felé vettük utunkat. Röviddel 9 után érkeztünk a bajor fővárosba. A sélálóutcán keresztül jutottunk el a *Damenstift* templomba, ami a helyi magyar katolikus közösségnek is otthont ad. Ott ért minket a kellemes meglepetés *Hauser Balázs* személyében, aki a „közeli” Ulmból látogatott el a kedvünkért Münchenbe. A 1/2 11-es misén, majd az azt követő áhítaton énekeltünk. Dingolfingi és müncheni vendéglátóink a szentmisén összegyűlt perselyadományokból 350 Eurót nekünk adtak, ami elég volt ahhoz, hogy egy közeli olasz étteremben mindenki megebédeljen. A vigasztalanul szakadó eső miatt talán nem is fájt annyira búcsút mondani Bajorországnak és délután hazaindulni. Hosszas buszozás után éjfélre értünk haza.

Sokak véleménye szerint a kórus erre az útra ért igazán össze, az elmúlt időszak talán legszebb teljesítményét nyújtotta, amit dingolfingi vendéglátóink nem kis irigységgel hallgattak. A templomi kórus ott is működik a még csak pár hónapja ott szolgáló karnagy úr avatott vezetésével. Testvértemplomunk kórusát tavaszra viszontlátogatásra hívtuk Budapestre. Reméljük, ők is olyan szép élményekkel térnek haza, mint mi e hosszú hétvége után.

Köszönetet mondunk *Seidl Fidélnek*, barátjának *Susits Tamásnak* és feleségének, akik áldozatos szeretettel szervezték utazásunkat, dingolfingi vendéglátóinknak, akik oly kedvesen és önzetlenül láttak vendéglátóinkat.

VM

Adoremus

Adoremus címmel szeptember óta új kiadvánnyal jelentkezik az Új Ember kiadó.

A templomunk újságosultjánál is kapható füzet egy-egy hónap **teljes liturgikus rendjét** öleli fel, olvasmányokkal, könyörgésekkel, zoltárokkal és a szentmise állandó és változó részeivel.

A vasárnapokról még elméldések is olvashatunk egyházunk egy-egy jeles személyiségétől.

Ajánlom ezt a kiadványt mindazoknak, **akik szeretnének a szentmisékre felkészültebben** érkezni, hiszen a miseszövegek teológiai mélységét nem könnyű egyszerű hallás után felfogni. (Néha sokadszorra is nehéz, de ez nyilván dogmatikai tanulmányaim hiányára utal...)

Sokkal üdvösebb, ha a szent szövegeket előzetesen átolvasva, átelmélkedve jövünk szentmisére. (Különösen ajánlanám a könyörgések figyelmes áttanulmányozását: tapasztalat szerint ezen az – általában többszörösen összetett – mondaton átsiklik figyelmünk, pedig azok az egyház 2000 éves, csiszolt gyémánthoz hasonló, kéréselt imádságai! Könnyebb lenne, azokat megértve, a magunk kéréseit is belefoglalni!)

Természetesen azok is haszonnal forgathatják e kis könyvet, akik – bár szeretnének –, nem tudnak minden nap a szentmisére eljutni.

Az elmúlt évtizedek egyik legnagyobb mulasztása, hogy *nagyon keveset tanultunk, keveset tudunk a liturgiáról*. Reményeim szerint ezen a – nemzedékeket érintő – gondon enyhít az **Adoremus** sorozat.

Nem mellékes szempont, hogy a külsejében is ízléses kiadvány elfér a kabátzsebben vagy női táskában is: túlhajsolt életünkben néhány percre megállva, máris az **egyetemes Egyházzal** imádkozhatunk.

Tőkés Tünde

Szomszédolás

A farkasréti Mindenszentek-templomban tavaly felszentelt új orgona nemcsak a szentmise-liturgiát teszi szebbé, hanem időnként mint „pre-evangelizációs eszköz” is megszólal, maradandó hangverseny-élményben részesítve az egyre nagyobb számú közönséget. A „L’Organo Italiano” című ingyenes (ugyanakkor az önkéntes adományokra számító) koncertekre havonta egy alkalommal vasárnap délután 4 órakor kerül sor, neves magyar és külföldi orgonaművészek fellépésével. Többnyire ismert olasz mesterek művei szólalnak meg (C. *Frescobaldi* például csaknem minden alkalommal), de örömmel fedezhetők fel az átlag hangverseny látogató előtt ismeretlen szerzők is. E szempontból különleges szépségű volt például a *Kecskés Mónika* 2002. szeptember 8-i hangversenyén megszólaltatott, orgonára és csembalóra írt Soler-duó: kedves, kristálytisza zene, melyet a művész nő férjével, *Deák Lászlóval* együtt adott elő. Hol az orgona vitte a dallamot, hol a csembaló, de az ilyenkor a szerényen a háttérben muzsikáló másik hangszer mindig megtalálta a maga szépség-erősítő szerepét, megteremtve kettőjük együttműködésének csodálatos összhangját. Bárcsak minden házaspár mindig így tudna „együttműködni”! (Egyébként e hangversenyen a Szent István Király Zeneművészeti Szakközépiskola kórusa is fellépett, a mi *Tőkés Tündénk* vezetésével, a Szent Születet dicsérő, az orgonával felelgető *Frescobaldi*- és *Bull*-művek megszólaltatásával.) Októberben *Alföldy-Boruss Csilla*, a kelet-keleti református gyülekezet kántora, novemberben *Lorenzo Ghielmi* milánói orgonaművész lépett fel. Legközelebb, december 8-án *Sirák Péter* fog orgonálni. Érdemes tehát - például a vasárnap délutáni pihentető séta kiegészítéseként - e hangversenyeket is meghallgatni. Nemcsak zenei élménnyel leszünk gazdagabbak!

Szende Ákos

Így ha(ra)ngozna a déli krónika előtt...

... Kedves Hallgatóink! Ezen a héten minden délben a Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János plébániatemplom harangja szól. A Felső-Krisztinaváros Budapest XII. kerületében, a budai hegyvidéken, a Németvölgy, a Mártonhegy, valamint az Orbánhegy területén fekszik. Az egykori szőlő- és gyümölcs-termesztő vidék a XIX. század második felétől kezdett benépesülni.

A terület egyházközsége, mely 1940-ben Serédi Jusztinián esztergomi érsek alapítólevelében plébá-

niai rangra emelkedett mára közel 9000 főt számlál. A jelenlegi templomépület 1934-ben kultúrháznak épült, és az eredeti tervek szerint csak a nagy templom megépültéig szolgált volna Isten házaként. 15m magas tornyában két harang lakik. A kisebb, a Szent József nevét viselő lélekharang, és a hívek adományából készült, mintegy 8 mázsa súlyú Keresztelő Szent János harang. Felirata szerint ez utóbbi Szlezák

Ráfael harangöntő műhelyében készült 1938-ban, és azóta minden szentmise előtt hirdeti a felső-Krisztinavárosi hívek máig élő töretlen hitét, hogy Isten dicsőségére egyszer felépíthetik több évtizede megálmodott nagy templomukat. ...

Müller Ferenc

a Magyar Rádió sorozatába ajánlva harangjaink történetét

Gyerekkoromban állandóan cserélődtek körülöttünk a bútorok attól függően, hogy kisebb vagy nagyobb lakásba kellett költöznünk. Az évek során a legtöbb eltűnt, de a szép barokk íróasztal hűségesen kitartott a család mellett. Izgalmas és titokzatos darab volt, már csak azért is, mert nekünk gyerekeknek nem szabadott belenyúlunk. Kifelé mentünk a kamaszkorból, mikor édesapánk beavatott minket a fiókok titkaiba. Régi iratok, keresztlevelek, halotti értesítések, fényképek és újságvivágások után mutatta meg az egyik fiók házkutatás ellen kialakított dupla hátsó falát, amely mögül egy kis fekete könyv került elő. Az első beírás 1942. február 21-én kelt, egy bizonyos *Bali zls.* köszönte meg, hogy családom felkarolta a számára ismeretlen városban. Aztán sorban a hosszabb-rövidebb beírások: sza-

Apámtól kaptam, a lányomé lesz

badságukat töltő frontkatonák, lábadozó sebesültek, köztük több tábori lelkész, a család barátai.

1944. április 18-án külön oldalon egy aláírás: *Mindszenty József püspök.* Apám elmesélte, hogy egyházmegyei bemutatkozó körútján ő választotta ki családjukat, mert apámat még Szombathelyről ismerte, anyámat pedig Zalaegerszegről. Nagypám egyházközségi képviselő volt, nagymamám pedig mint telefontközpontos, szinte minden nap beszélt vele. Akkor még nem automata központ volt. Nagymama sokat mesélt róla gyerekkorunkban. Tudtuk, hogy szigorú ember volt, a híveket mind névről ismerte. Nem egyszer a szószékről fedte meg a helytelenül viselkedőket.

Mesélték nekem, hogy azon a bizonyos látogatáson engem meg-

hintáztatott. Nagyon büszke voltam rá, és nem értettem, hogy miért nem szabadott ezzel eldicsekednem mindenkinek.

A fekete könyvecskében egy levél is volt. Ennek a dátuma 1945. november 2. Édesapámnak szólt, és ezt már mint „*József, hercegprímás, esztergomi érsek*” írta alá. Meleg szavakkal, szeretettel köszönti és ezt írja neki: „*Örömmel tölt el, ha tudom, hogy ...számíthatok azokra, akik eddig is kimutatták hűségüket és fáradhatatlanságukat az Egyházunkért és hazánkért vívott küzdelemben*”

A kis fekete könyvet - benne a levéllel - én örököltem, majd tőlem a lányom kapja meg a Mindszentyről szóló családi történetekkel együtt. Neki marad a gondolat is, amit apámnak írt a hűségről és a fáradhatatlanságról.

Pongrácz Judit

A képviselő testület ez évi lelki gyakorlatára szeptember 20 és 22 között Sümegen volt a ferences rendházban. Közel negyvenen csatlakozhattunk két napra a sümegi ferencesekhez, imádkozhattunk velük és hallgathattuk *Barsi Balázs OFM* gondolatait.

A ferences templom és rendház a Balaton-felvidék legnagyobb és legjobb állapotban lévő vára tövében található. Szállásunk részben a rendház második emeletén kialakított vendégszobákban, részben a szerzetesek zárt szárnyában, a klauzúrában volt. 350 éves falak és a rend neves személyiségeinek festményei között, kopott falépcsőkön mentünk le reggelente kicsit még álmosan a templomba Laudesre, a reggeli zsolozsmára, délben a déli imaórára, majd este vecsernyére. Balázs atya már péntek este felhívta figyelmünket arra, hogy a zsolozsma nem kerete, hanem a lényege a lelki gyakorlatnak. Mi adhatna több lelki táplálékot, mint Isten dicsőítése és a hálaadás az Oltáriszentség jelenlétében?

Egy életrajzírója beszámol arról, hogy Szent Ferenc időnként fahasábot vett kezébe, hozzá egy karót vonónak és így muzsikált magának addig, míg a lélek megindulása könnybe nem fojtotta játékát. A zene, még ha csak ő is hallotta, alkalmas volt arra, hogy Isten iránti legmélyebb érzéseit hozza felszínre. Balázs atya különös hangsúlyt fektet arra, hogy a zsolozsmák és a szentmisék – hétköziek és vasárnapiak egyaránt – zeneként szóljanak. Az Egyház ősi dallamvilága, a gregorián alkalmas arra, hogy kiemelje a zsolotárók és az imák lényegét anélkül, hogy hivalkodóvá, öncélúvá válna. A nagy barokk templom terében a felváltva énekelt zsolotárversek valóban megindították a lelket... Hála a jelenlévő felnőtt énekkarosoknak és a *Tőkés Tünde* által vezetett szkolán „edződött” jó hangú testvéreknek nemcsak szemlélői, hanem résztvevői is tudtunk lenni a zenés imádságnak.

A rendszeres imádkozáson kívül Balázs atya három részben beszélt Jézus beszélgetéséről Nikodémussal (Jn 3,1-21). Először, péntek este az éjjelről volt

Lelki gyakorlat Sümegen

szó. A jeruzsálemi sötét éjjel, amikor Nikodémus, a főtanács tagja felkeresi Jézust, a káosz, amiben Isten rendet teremt. Ne féljünk a bennünk lévő benső éjtől: az elkeseredettségben, a kilátástalan sötétségben egyre mélyebbre haladva Istent találjuk meg. Magunk körül sokszor a felszínes életet látjuk, olykor mi is ilyenek vagyunk. Ez önmagában mindaddig nem baj, amíg megvan a kapcsolat a benső mélységgel.

A szombat délelőtti első beszédben Balázs atya Isten országáról beszélt. Ez maga Jézus, aki bennünk él. Őt csak akkor ismerhetjük meg, ha a keresztségben újjászületünk. Ez az újjászületés a legtöbbünk számára beleszületés, hiszen csecsemőként éltük át. Életünk során azonban újból és újból döntenünk

Balázs atya nem csak kiváló lelki vezető, de házigazdaént is jeleskedett

kell Isten mellett – az Istenhez vezető út a „lehetetlenségek” (pl. házasság, szerzetesség) útja. A Szentlélekre, a lehetetlenség isteni személyére kéne bízunk magunkat. Az ő működése mindig teremtéssel jár (pl. Jézus foganása, feltámadása), bennünk is képes Isten országának felismertetésére. A pillanatnyi érzések által vezérelt amerikai/európai sodródó élet helyett az aszketikus, a korlátainkkal való állandó ütközés visz közelebb Istenhez.

A szombat délelőtti második beszédben Jézus megtestesüléséről és megdicsőüléséről, a kereszteni hit két sarkalatos pontjáról volt szó. A történe-

lem során felbukkanó eretnokségek vagy az előbbi (Jézus emberségét), vagy az utóbbit (a feltámadás tényét) vonták kétségbe. Napjaink semleges, agnosztikus álláspontja sokkal veszélyesebb, mint a szilárd ateista. Az „akár lehet is, nem tudjuk” hozzáállás a laodiceai egyház langyos angyalához tesz hasonlóná, akit Isten kivet magából (Jel 3,16). Legyünk a föld sója, de az eredeti értelemben: amely ízt ad, de nem oldódik fel a világban, mint a Jézus korában a levesbe csak belemártott sókristály. Nem szabad teljes lélekkel a világban lenni, Istenhez kell fellendülnünk. Életünk során bátran hagyatkozzunk a lelkiismeretre, amely *Newman bíboros* megfogalmazása szerint Istennek bennünk halló szava.

Délután felsétáltunk a várba. A szép napsütésben élvezetes volt körülnézni:

minden égtáj felől futottak Sümeg felé az utak. A középkor óta központ volt ez a város. Erős maradt, a török soha nem tudta bevenni a várat. A vár tövében lévő ferences templom és rendház is központ: lelki központ. Ugyan csak kis szerzetesi közösség lakik benne, mégis az egész országból vonzza a feltöltődni vágyókat. Nem csak befogadja az odaérkezőt, hanem lelki ajándékok tömegével újtára is bocsátja.

A tömény szellemi táplálék és a zsolozsmák adta lelki adomány után a vasárnapi mise megkoronázta a három napot.

Kovács Ádám

GITÁROS SAROK

...hogy mi is történt velünk idén a nyáron és az ősszel? Június óta több felkérést is kaptunk közösségünk fiataljaitól, hogy nászmiséjüket énekeinkkel tegyük szebbé, és ezeknek készséggel eleget tettünk.

Az idei ősz több programot is tartogatott, mint a heti egyszeri gitározás az ifjúsági szentmisén. Ennek egyik állomása volt pécsi vendégszereplésünk a Ferences templomban (Szent Ferenc templom), ahol *Goják atya* (dr. *Goják János*) meghívására a reggeli szentmisén szolgáltunk.

„Vendégszereplés” Pécsen

Szeptember 22-én hajnalban, tehát, összegyűltünk a Plébánia előtt, buszba pakoltunk és 5 órakor elindultunk, hogy 8 óra körül Pécsen lehessünk. Rövid hangolás és próba után fél 10-kor kezdődött a szentmise. Utána többen gratuláltak és megköszönték a szolgálatot, ami (még szerintünk is!) szépen sikerült. Kiderült, hogy a pécsi székesegyházban is működik hasonló gitáros csoport. Ki tudja, talán legközelebb ők látogatnak ide, plébániánkra?

Mise után *Goják atya* és az ottani plébános úr (dr. *Varga László* kanonok) egy közeli kisvendéglőben ebédünkről is gondoskodott. Sajnos az idő nem kedvezett egy rövid sétának, így buszra szálltunk és hazaindultunk. Természetesen este újra

találkoztunk, mert a 7-es misét nem hagyhatjuk ki!

Bódy Kata

U.i.: Azóta, azt az információt kaptuk *Goják atyától*, hogy a Ferences templomban szerveződik egy gitáros együttes.

Hirdetjük!

Természetesen még mindig várjuk az énekelni vágyókat! Próbáink változatlanul szerda esténként negyed 8-tól és vasárnap a szentmisék előtt 2 órával kezdődnek a hittanteremben!

Madocsay Ákos

Munka után édes a pihenés...

„Itt van az ősz, itt van újra...”, s a fák lassan elbúcsúznak ruhájuktól. Sajnos ez nem mindig ilyen lírai, mert a lehullott lombot össze is kell valakinek szednie. Ebben segítettünk az idén is mi, cserkészek. Úgy tizenöten jöttünk össze, hogy segédkezzünk egy délután. Előkerült a plébánia összes létező gereblyéje és seprűje, kukája és talicskája. Lelkesen elkezdünk dolgozni, tömtük falevéllal a kukákat, ahogy csak bírtuk. Valakiknél a mennyiségi munka győzött, s minél nagyobb területet takarítottak fel, máshol a minőségi: pár négyzetméteres gyepen dolgoztak jó ideig, de egy darab levél nem maradt utánuk. Mire kezdett sötétedni, szép falevélhalom gyűlt össze.

Elvégezve munkánkat jöhetett a pihenés. Lementünk a cserkészzett-

honba, – ahol már jó pár társasjátékot gyűjtöttünk össze, – hogy egy jót mulassunk. Ki-ki hozott enni és innivalót is, jókedvben meg végképp nem volt hiány. Játszottunk *Activity-t*, ahol az egyes szavakat le kell rajzolni, el kell magyarázni vagy mutogatni. Általános derűlttség kísérte például, amikor egyikünk a „kefelevonat”-ot húzta. Két részre osztotta: elmagyarázta a „vonat”-ot, de hogy mi a „kefele” azt már nem értette. Végül mégiscsak kihúzta magát a csávából. De az igazi nevetés akkor tört ki, mikor kiderült, hogy a szó értelmes csak „kefelevonat”-ként kellett volna tagolni.

Az együtt töltött délután ismét bizonyította, hogy a közmondás igaz, bár a pihenés néha egyébként is édes...

Vajna Balázs

Karitás Hírek

Szeretettel hirdetjük a kedves híveknek, hogy **december 8-án vasárnap KARÁCSONYI VÁSÁRT** rendezünk **de. 8 -13 óra között**, a plébánia hittantermében, melyre várjuk ép, tiszta, árusításra alkalmas ajándéktárgyak **felajánlását december 6-ig**. A gyűjtés helye: sekrestye, plébánia karitás-helysége

Hagyományainkhoz híven az idén is **karácsonyi süteménycsomagokkal** szeretnénk megajándékozni a kerületünkben lévő két szociális otthon lakóit. Az időseknek készített **süteményeket kérjük december 14-én szombaton, vagy 15-én vasárnap** a sekrestyében vagy az irodában szíveskedjenek leadni.

Az Apor Vilmos Idősek Klubja december 19-én, csütörtökön **adventi klubdélutánt tart** 15 órai kezdettel, melynek részletes programját a későbbiekben hirdetjük

Plébánia Karitás Csoport

A 2002. év harmadik negyedének anyakönyve

Halottak:

1. Balla Istvánné sz.Horváth Ilona (85)
2. Urbán József (81)
3. Dr. Endre Árpád (101)
4. Dr. Koháry Józsefné sz.Gaál Erzsébet (93)
5. Marosám Márta (60)
6. Eck Sándor (83)
7. Gulyás Gyuláné sz.Varga Mária (73)
8. Kallós Lászlóné sz.Katona Ilona Terézia (94)
9. Dr. Bartha József (87)
10. Tóth János ny. plébános (85)
11. özv. Kocsis Imréné sz.Varga Julianna (73)
12. Ambrus János (48)
13. Vidor Tamásné sz.Csermely Ildikó (68)
14. Lehner Árpádné sz. Rozmanith Rózsa (84)
15. Farkas Mihályné sz.Kuhárszky Éva (86)
16. Váradí Enikő (47)
17. Burom Jánosné sz.Ignác Margit (80)
18. Kincses István (75)
19. Szuha Zsuzsanna (55)
20. Hits Lászlóné sz.Junn Anna (93)
21. Háy Kálmánné sz.Pogány Ildikó Mária (85)
22. Friedmann József (79)
23. özv. Potvorszki Istvánné sz.Tóth Piroska (83)
24. Dr. Vitencz Mihályné sz.Federics Mária Irén (71)
25. Jancsity Miklósné sz.Dvorzsák Edit (81)
26. Máray Ferenc (71)

27. Dr. Tájber Kurt (84)
28. Liska Tibor (74)
29. Hubert Károly (66)
30. özv. Marek Kálmánné sz.Szendrei Mária (91)
31. Gyöngyösi Vince (70)
32. Berek László István (75)

Kereszteltek:

1. Horváth Luca Judit (2002)
2. Halmosi László Tamás (2002)
3. Hermann Vince (2002)
4. Lengyel Krisztina (2002)
5. Ringbauer Dóra (2002)
6. Müller Zsuzsanna Emese (2002)

Esküvők:

1. Dr. Sárközi Szabolcs Imre – Szilágyi Kinga Flóra
2. Kara Balázs – Brunecker Éva
3. Dr. Molnár Ferenc Tibor – Hanzséros Katalin
4. Vedres Balázs – Dancsi Katalin
5. Dr. Vidács Attila – Dr. Csiszár Boglárka
6. Korcsog Miklós – Horváth Réka
7. Méretei Ferenc Balázs – Kató Gyöngyi Laura
8. Kovács Botond László Benedek – Müller Rita Éva
9. Ritvay Zoltán – Sóós Zsuzsanna
10. Borsodi László – Horváth Erika
11. Kratochwill Balázs – Gaál Hedvig

Ebben az évben a **Szállást keres a Szent Család** láncba annyian jelentkeztek, hogy két kört is sikerült létrehozni. Ez 48 családot jelent.

Adventben minden hétfőn szerdán és szombaton **rorate szentmise lesz reggel 6 órakor**. Hétfőn a Szkola énekel, szerdán a gitárosok, a szombati pedig *nép-énekes* szentmise lesz.

*

A szombat esti szentmise után tarjuk a szokásos **adventi vesperás** keretében **gyertyagyújtást és elmélkedést**. Az elmélkedéseket advent 1. és 3. szombatján *Matolcsy Kálmán atya*, a 2. és 4. hét végén *Alberti Árpád atya* vezeti.

*

December 5-én az esti mise után érkezik a templomba a gyer-

Adventi programok

mekekhez a **Mikulás**

*

Advent 2. vasárnapja a **Betegek vasárnapja**. Ezen a napon, a féltizenegyes szentmisén szolgáltatjuk ki a betegek szentségét azoknak, akik ezt előzőleg kérik.

*

A Szkola hagyományos **karácsonyi koncertje**, amelyen a *Budai Ciszterci Szent Imre Plébánia* énekkara is énekel, **december 15-én** az esti szentmise után lesz a templomban.

*

Dec. 17-én, kedden este a félhétkor a felnőtt hittan keretében **Semjén Zsolt** lesz a vendégünk. Jöjjünk el minél többen.

*

December 20-án este 7 órára adventi **gitáros áhítatra** hív mindenkit plébániánk gitáros énekkara.

*

December 21-én 9 órától lesz a szokásos karácsonyi **templomtakarítás**. Szeretettel várunk mindenkit.

*

Az idén sem marad el a **pásztorjáték**, amelyet **dec. 24-én 15 órától** rendeznek a templomban.

*

Szentcsalád vasárnapján, dec. 29-én a 10.30 órás szentmisén áldja meg Márton atya a jubiláló házaspárokat. családjukkal együtt. Szeretettel várjuk a 10, 25, 50, és 60 éve házasságot kötött házaspárokat.

B.GY.

Erdélyi Szépműves Bolt

A Hegyvidéki Bevásárlóközpontban

(Apor Vilmos Tér)

nyitjuk meg boltunkat, ahol erdélyi

iparművészek munkáiból válogathatnak
a kedves vásárlók.

Fajátékok

Szöttesek

Rokolyák

Bujkák

Koronái cserepek

Nyitvatartás:

Hétfő-Péntek 10 – 18 óráig

Szombat 10 – 13 óráig

„Vagyunk akik voltunk,
leszünk akik vagyunk.”

Láttunk egy fényes csillagot...

Szeretettel várunk -várjuk Önt- templomunkba

(1124 Apor Vilmos tér 9.)

2002 december 20-án este hét órára.

Áhítatunk egy rövidke óráján át kicsit jobban
közel szeretnénk engedni magunkhoz
Advent várakozással teli napjait.

Vendégünk:

Andresz Kati színművész

Köszöntő

November 27-én ünnepelte 90. születésnapját a sokunk által tisztelt és szeretett dr. Takács Lászlóné, Juca néni, aki maga csendes és szerény módján plébániánk alapítása óta fáradozik mindannyiunkért, kiterjedt családjáért, ismerőseiért és az egész plébánia-közösségért. négy gyermeke és tíz unokája közül sokan szolgáltak-szolgálnak ministránsként templomukban és vesznek részt a mai napig is alkotóan egyházközségünk életében. Reméljük, tizenegy dédunokája közül is minél többen szorgoskodnak hamarosan az oltár körül vagy az énekkarban Isten dicsőségére.

Az egész plébánia-közösség nevében köszönöm meg neki példamutató, kemény munkáját, töretlen jókedvét, csendes figyelmességét, mosolyát és kedvességét, mindazt, amivel még a legnehezebb időkben is mindannyiunkat gazdagított; és kívánok neki boldog születésnapot. Kedves Juca néni, a Jóisten éltesse sokáig!

Vasdinnyey Miklós

Betlehemi láng

Elindul a láng a messzi Betlehemből, hogy a Föld minden részére eljusson. Ebben segítünk már évek óta. Minden családnál közösen éneklünk, esetleg egy verset is felolvassunk, majd egy kicsit beszélgetünk, hogy jobban megismerjük egymást. Örülünk, hogy olyan sok helyen várnak minket nagy szeretettel. Idén is szívesen elvisszük minél több helyre december 23-án, hétfőn délelőtt. Kérjük, hogy aki várja a lángot adja le nevét, címét, telefonszámát a sekrestyében.

Vajna Balázs

Megjelent a **Jeromos Bibliakommentár I.** kötete, és rövidesen (2003. elején) napvilágot lát a II. és III. kötete. „A bibliakommentár lehetővé teszi a különböző felekezeti hagyományt követő olvasók számára is azt, hogy találkozzanak a katolikus kutatók reprezentatív csoportjának munkájával”

A fordítói munka szakmai irányítója dr. Thorday Attila a PPKE, Hittudományi Karának tanszékvezető professzora.

A kötet kapható a Szent Jeromos Katolikus Bibliatársulatnál (Bp. Teréz krt. 28. 1/6.)

A Felső-Krisztinavárosi Keresztelő Szent János Plébánia közösségének lapja

Megjelenik évente hatszor: Adventre, Böjtelőre, Nagyböjtre, Húsvétra, Te Deum-ra és Veni Sancte-ra

VI. évfolyam, 1. szám 2002. Advent, következő lapzárta: 2002. dec. 31.

Szerkesztik: Babics Balázs, Béres György, Lukách Krisztina, Müller Ferenc, Szerdahelyi Csongor, Vasdinnyey Miklós

Ötleiteiket, észrevételeiket várjuk a sekrestyébe vagy a felsokrisztina@freemail.hu e-mail címre.

Lapunk a Szociális és Családügyi Minisztérium 2002. tavaszi pályázatán nyert támogatással jelenik meg.